

POSTANOWIENIE

14 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 14 stycznia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko Szpitalowi spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. K.
od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach
z 14 lutego 2024 r., II Ca 1357/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 czerwca 2023 r. Sąd Rejonowy w Kielcach oddalił powództwo B. K. przeciwko Szpitalowi sp. z o.o. o zapłatę. Następnie wyrokiem z 14 lutego 2024 r. Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił apelację powódki, która zaskarżyła to orzeczenie skargą kasacyjną.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, która – zdaniem powódki – wynikała z naruszenia art. 231 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 391 k.p.c., art. 286 k.p.c., art. 289 k.p.c., art. 272 k.p.c., art. 278

k.p.c., w wyniku którego sądy rozpoznające sprawę nie przyjęły, że zachowanie personelu szpitalnego miało charakter zawiniony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 3989 § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 13 grudnia 2024 r., I CSK 675/24; z 19 grudnia 2024 r., I CSK 1891/24 oraz z 21 listopada 2024 r., I CSK 954/24).

Skarżąca ograniczyła się do przedstawienia własnej interpretacji stanu faktycznego sprawy, odmiennej od okoliczności ustalone przez sądy *meriti*. Kwestionowanie sposobu ustalania stanu faktycznego sprawy oraz ocena przeprowadzonych dowodów nie mogą jednakże zająć na etapie postępowania kasacyjnego, zważywszy na ograniczenia kognicji Sądu Najwyższego wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[a.ł]

Mariusz Załucki